

Nội dung bài viết

1. [Bài 10: Luyện tập trang 47, 48 SGK Tiếng Việt lớp 3 Tập 2 - Kết nối tri thức](#)

Bài 10: Luyện tập trang 47, 48 SGK Tiếng Việt lớp 3 Tập 2 - Kết nối tri thức

*** Luyện từ và câu:**

Câu 1 trang 47 SGK Tiếng Việt lớp 3: Tìm từ ngữ có nghĩa giống với mỗi từ in đậm dưới đây:

Hằng ngày, thỏ **chăm chỉ** tưới nước cho cây. Ít lâu sau, quả hồng ngả vàng, r ồi đỏ. Thỏ **kiên nhẫn** đứng đợi quả rơi xuống, vì nó không biết trèo cây.

Trả lời:

- siêng năng

- kiên trì

Câu 2 trang 47 SGK Tiếng Việt lớp 3: Dựa vào tranh, tìm 2 – 3 từ chỉ màu xanh. Đặt câu với từ em tìm được.

Trả lời:

- Mặt biển xanh biếc.

- Bầu trời xanh thẳm.

- Cây cối xanh rì.

Câu 3 trang 47 SGK Tiếng Việt lớp 3: Lời nói của thỏ và đàn chim trong đoạn văn dưới đây được đánh dấu bằng dấu câu nào? Nêu vị trí của dấu câu đó.

Vừa lúc đó, có đàn chim bay đến, định ăn quả hồng. Thỏ hết hoảng kêu lên:

- Hồng của tớ!

Thấy vậy, đàn chim kêu khẩn:

- Cho chúng tớ ăn nhé. Chúng tớ đói lắm rồi.

Trả lời:

Lời nói của thỏ và đàn chim trong đoạn văn dưới đây được đánh dấu bằng dấu chấm than và dấu chấm. Hai dấu câu được đặt ở cuối lời nói của thỏ và đàn chim.

*** Luyện viết đoạn:**

Câu 1 trang 48 SGK Tiếng Việt lớp 3: Đọc lời tranh luận của các bạn trong tranh và phát biểu ý kiến của em về thỏ con.

Trả lời:

Em rất thích thỏ con vì thỏ con rất tốt bụng, hào hiệp, biết chia sẻ giúp đỡ đàn chim khi thấy chúng bị đói.

Câu 2 trang 48 SGK Tiếng Việt lớp 3: Nói đi đâu em thích (hoặc không thích) về một nhân vật trong câu chuyện đã nghe, đã đọc và viết lại bằng 2 – 3 câu.

Trả lời:

Em thích đàn chim trong câu chuyện “Quả hồng của thỏ” vì sau khi được thỏ nhường quả hồng duy nhất đó, chúng rất xúc động và biết gửi lời cảm ơn đến thỏ. Khi biết được thỏ chưa ăn hồng bao giờ thì đàn chim đã đi tìm một cây hồng lúc lỉu quả, mời thỏ đến đó. Chúng tíu tít mỡ nhiều quả chín mọng xuống cho thỏ ăn.

*** Vận dụng:**

Câu hỏi trang 48 SGK Tiếng Việt lớp 3: Tìm đọc câu chuyện, bài thơ nói về việc làm tốt.

Ví dụ:

Vị khách tốt bụng

Một du khách nhìn thấy một bà cụ đứng bên bờ suối. Bà lão đang lo lắng vì chưa có cách nào qua suối. Chẳng là vừa có trận mưa nên suối còn ngập nước. Người khách hỏi:

– Bà ơi, bà có muốn con cõng bà vượt suối không?

Bà lão ngạc nhiên và lặng lẽ gật đầu. Du khách cõng bà qua suối. Sang tới bờ, anh cũng thấy thối mệt. Anh thấy bà lão quay lại nhìn mình, gật gật đầu, rồi rời đi mà chẳng cảm ơn anh một lời. Anh thoáng buồn. Anh không mong bà báo đáp, nhưng nghĩ rằng: Ít ra, bà cũng nên nói với anh đôi lời, bày tỏ sự cảm kích.

Một giờ sau, vị du khách đã đi được quãng đường khá xa. Thật là một hành trình gian nan với anh. Chân của anh đang bị côn trùng cắn sưng tấy. Vừa lúc đó, một thanh niên đuổi kịp anh, vừa nói vừa thở hổn hển: “Cảm ơn anh đã giúp bà tôi. Bà bảo anh sẽ cần những thứ này và muốn tôi mang chúng đến cho anh.”

Nói đoạn, cậu ấy lấy một ít thức ăn và thuốc men trong túi ra. Cậu còn dắt thêm một con lừa và giao nó cho du khách tốt bụng. Vị du khách không ngừng cảm ơn anh thanh niên. Sau đó, người thanh niên kể: “Bà của tôi không nói được. Vì vậy, bà muốn tôi thay mặt bà để cảm ơn anh!”

(Theo *Truyện dân gian nước ngoài*)

Trả lời:

Tất cả chúng ta ai ai cũng muốn mình làm được một điều tốt cho mọi người, dù việc đó nhỏ hay lớn thì điều do cái tâm của mọi người. Còn riêng tôi, tôi không bao giờ quên được hình ảnh cụ bà đáng thương ngồi xin ăn trên vỉa hè.

Một hình ảnh cách đây hơn một năm, khi trên đường tôi đi học về thấy một bà cụ đang ngồi xin ăn hai tay run lẩy bẩy trông có vẻ đói lắm. Thấy thế, tôi chạy lại kê bên bà khẽ nói :

- Bà ơi bà! Chắc bà đói lắm phải không ạ ? Bà chờ một tí cháu chạy lại đằng kia mua thức ăn cho bà nhé !

Bà cụ đáng thương nhìn tôi và nói thì thầm với tôi :

- Bà cảm ơn cháu rất nhiều lắm ! Cháu ngoan quá !

Thế là tôi chạy một mạch đến chỗ cô bán bánh bao rồi mua cho bà một cái, và quay lại hàng nước mua cho bà một chai nước ngọt bỏ vào túi ni lông mang đến cho bà. Và hai tay mời bà dùng :

- Con mời bà dùng cho đỡ đói, thưa bà !

Một lần nữa tôi lại thấy trên khuôn mặt nhăn nheo của bà chứa ẩn một điều gì đó rất đáng thương. Hai hàng nước mắt tôi không biết từ nơi đâu cứ tuôn trào trên khuôn mặt, thưa với bà:

- Bà ơi ! Bà không cần cảm ơn cháu đâu, đây là tấm lòng của cháu xem bà như là bà của cháu ở nhà vậy. Còn có nhiều bạn cùng lứa tuổi cháu cũng thương yêu người già lắm bà ạ !

Tôi ngồi cho đến khi bà ăn xong rồi mới thưa bà trở về nhà kẻo bố mẹ mong chờ. Sau đó, tôi lấy ra xô tiền nhỏ mà bố mẹ cho làm quà rồi xin biểu cho bà.

Ngày nào cũng vậy, khi đi học về là tôi ghé lại thăm bà mua thức ăn biếu bà và hai bà cháu ngồi tâm sự với nhau rất vui.

Rồi cho đến một ngày, hai ngày, ba ngày ... cho đến một tháng sau, tôi cũng không gặp lại bà. Nghe cô chú nói bà đã ra đi vĩnh viễn vì chứng bệnh của người lớn tuổi. Lúc đó, lòng tôi cảm thấy nặng trĩu, sao hôm nay con đường khó đi và xa quá.